

На стоп из Балканите (Черна гора) - част 2

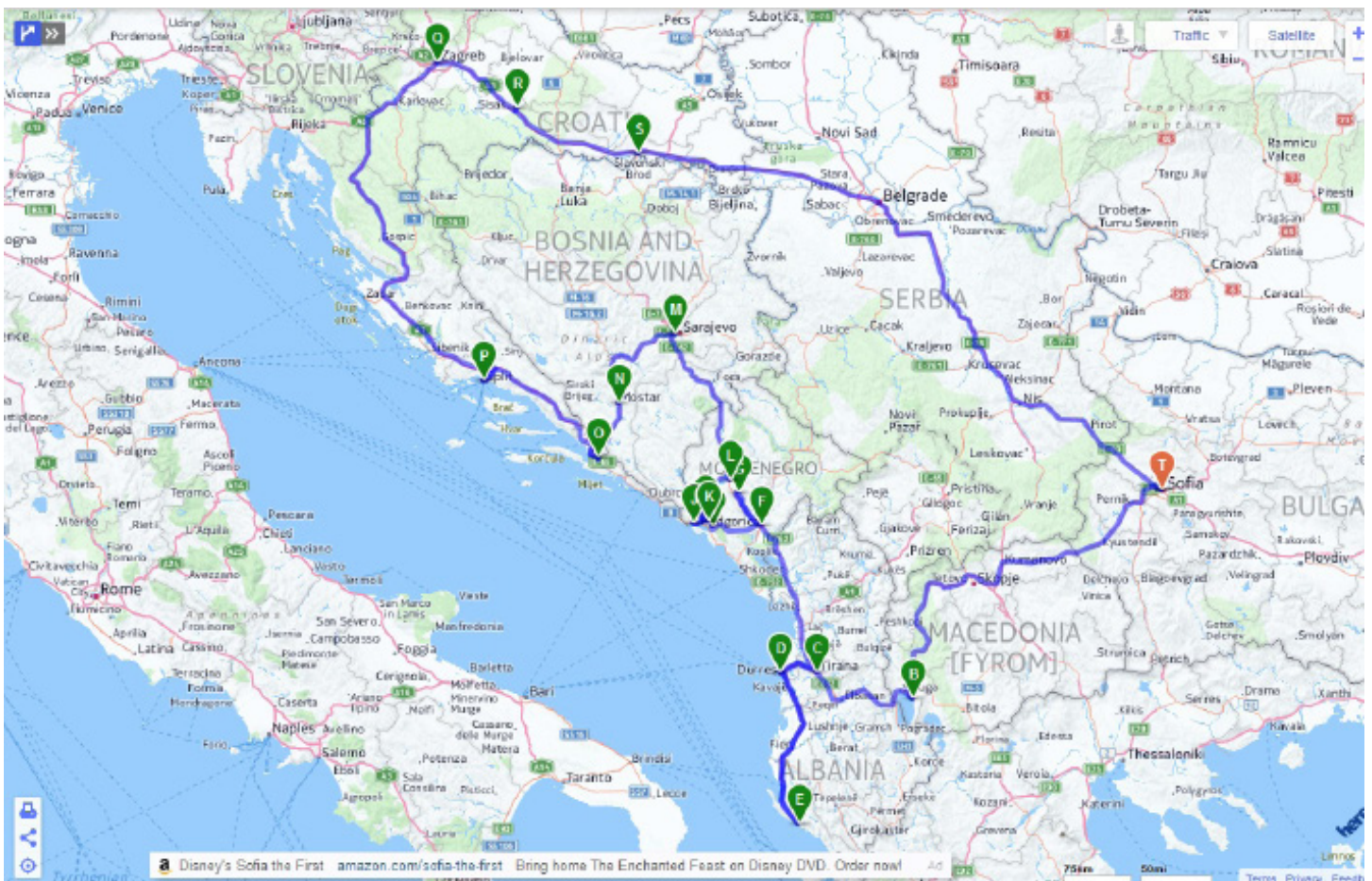
Автор: Петър Теодосиев

Първа част - Македония и Албания може да прочетете в брой 73.

Ден 8. (22.07)

Отпочинали и добре поспали се събудихме рано. Това беше първата ни сутрин в Черна гора, една интересна държава с уникална природа. Повече е известна с крайбрежните си градове като Будва и Котор. Вече свикнал да ставам рано реших да се разходя из квартала и да видя какво има около хотела. Ако ня-

кой е ходил в Подгорица знае, че това е наистина много малък град с под 200 000 население. Самият hostel (Nice Place Hostel) е точно до стадиона в столицата. Обикаляйки сутринта забелязах как един толкова малък град може да има и всичко необходимо за столица. Единствената разлика е в размера и количеството на инфраструктурата, бил съм и в други малки столици като Талин, Вилнюс, Дъблин, но тук всич-

Карта на маршрута, който направихме за 30 дни.

ко беше много по-различно, някак си го имаше този различен балкански привкус.

Около девет се прибрах и видях, че Саша вече беше станала и пиеше кафе в двора на хостела удобно настанила се на фотьойла.

Тъй като в Черна гора разстоянията не са толкова големи решихме да отделим няколко часа на столицата, но първо решихме да се погрижим за нас самите си. Изпрахме и простряхме дрехите, които вече бяхме износили последните няколко дена и след това спокойно излезохме на разходка. Улиците малки и прави винаги излизат където си се запътил. Центъра представлява голям площад в кръгла форма, около който има няколко заведения и магазини. Уличките около него са по-интересни. Има много кафета, клубове и магазини. На мен лично ми се видя много празен града, но предполагам лятото всички са на крайбрежието, където е и туризма и съответно парите. Седнахме да закусим в едно интересно заведение, което изглеждаше по-скоро на клуб.

Продължихме кратката си обиколка, като се придържахме към самия цен-

тър и около него, тъй като трябваше да се прибирате и да потегляме към следващата ни дестинация – манастира Острог. Дори не сме снимали в самия град, тъй като нищо реално не ни направи впечатление, много, много обикновен е Подгорица. Преди да влезем в хостела минахме през супермаркета наблизо, от който си взехме някои неща за из път – вода, черни кифли (в България трябва да ги правим или внасяме), дозички Nescafe, зеленчуци, плодове и няколко бири Nicksicko. Бирите още на място изконсумираха заедно с нашия домакин и приятел Бачко.

С него си поговорихме добре за политиката на балканите, футбола и за това колко е трудно да имаш хостел в

този край на Света. Според него той е единствения, който има хостел в Подгорица. Хостела наистина не е лош, разполага с всичко необходимо, а и има голям двор с маса и достатъчно място за социализация между гостите. Единственият минус, който мисля е и съществен е намирането на самия хостел. Няма табела, на самата улица никъде не пише, че има хостел наблизо. През нощта едва светят няколко лампи, а се влиза покрай две къщи, които образуват нещо като тунел и на едната къща е написано името на хостела. Вечерта няма как да се види.

След хубавите приказки и няколко бири нямаше как да не се похваля и с домашната българска ракия. Той щеше да кара за това не пи много, но пък му хареса нашенското питие. След като си стегнахме багажа Бачко предложи да ни откара до края на града, където според него стопират всички за Никшич, в която и посока ние пътувахме. Така спестихме поне час. Около 13:30 започнахме да стопираме на нещо като отбивка/спирка, тъй като не беше обозначено с нищо, но рейсове спираха и качваха хора. Времето започна да става леко мрачно. Ние поседяхме около 25 мин. и спря голям джип, от който слезе шофьора и веднага отвори багажника да си сложим раниците. Бързо потеглихме и бързо се заговорихме с шофьора. Той прояви не малко любопитство за това от къде сме, къде отиваме и искаше да знае за цялостния ни план за обиколка на балканите. Докато разговаряхме времето се беше влошило и наблюдавахме красивите планини и скали,

които подминавахме по пътя. Не мина много време докато стигнахме до отбивката за Острошкия манастир. Човека ни пожела успех и си продължи като ни остави точно на кръстовището за манастира. Беше доста мрачно, но пък дъжда беше рязко намалял и само ръмеше. Имаше няколко спрели коли, които ни предложиха за 10 € да ни качат до горе. Ние, разбира се отказахме възмутени, тъй като до тук сме стигнали на стоп, а до горе ли ще даваме пари. Така след не малко време ни спря кола. Това беше един от най-кратките и най-странните стопове. Нарекохме шофьора „Повелителя на мухите“, тъй като в колата имаше страшно много мухи, като половината кръжаха около „Повелителя“, а другите из цялата кола като ни накацаха и нас. Не продължихме много, тъй като той отиваше на друго място и ни насочи къде точно да вървим. Така бавно се устремихме нагоре.

Докато си снимахме и радвахме на интересното време дъжда се усили и ние се скрихме под един тунел, който беше просто няколко метра дълъг, но достатъчно да сме на сухо. Не след много

време мина микробус, който веднага спря след вдигане на палеца. Вътре имаше няколко човека, които според нас са си платили за този транспорт до манастира. Ние седнахме най-отзад като спокойно си наблюдавахме красивата природа на планината. След многобройните завои пристигнахме в манастира. Никой не ни поиска нищо за транспорта, дори не можахме да видим шофьора, който веднага слезе и тръгна към свой колега и започнаха живо да обсъждат нещо. Ние от разстояние му кимнахме и тръгнахме към самата сграда. Първо решихме да проверим къде и как може да спим в манастира. В спалните помещения не намерихме никой, който да ни помогне. Оставихме си там багажа и излязохме да обикаляме и разглеждаме.

Взехме си свещички, като с това ни дадохме миро в малко шишенце и малка бутилчица светена вода. Тръгнахме към мощите на св. Василий Острожки, влиза се в една малка стаички, където колкото човека излизат, толкова могат да влязат. След почитането им ние се качихме нагоре из манастира. Неангажирани с нищо започнахме да разучаваме манастира и да се наслаждаваме на прекрасната природа около нас. Въобще цялата обстановка беше много приятна, времето се оправи и слънцето грейна, нямаше опашки на нито едно от местата, където решихме да влезем. Прекарахме не малко време и в манастирския магазин, който въобще не беше малък. Взехме гривни, магнити и други сувенири и религиозни символи за подаръци, а и за нас си.

Вечерната литургия се чуваше в територията на целия манастир, чрез тонколониите, които бяха буквално навсякъде. На този фон ние разговаряхме за нещата от живота и времето неусетно мина. Вече имайки легла ние влязохме в спалното помещение и избрахме най-горните две съседни триетажни легла.

Преди да се изгасят всички светлини в манастира играхме на бесенка смесвахме македонски и български думи, които доста трудно можехме да познаем, но пък толкова се смяхме, че вероятно издразнихме няколко възрастни жени, които поискаха бързо да се спре осветлението и да се спи. Така ние кикотейки се, си заспахме.

Ден 9. (23.07)

Заедно с останалите гости станахме около 7:00 приготвихме си багажа и излязохме навън. До около обяд седяхме и слушахме утринната литургия и продължихме разговорите от предната вечер. Мястото наистина е магично, обстановката, хората всичко те вкарва в едно друго време, извън сегашна-

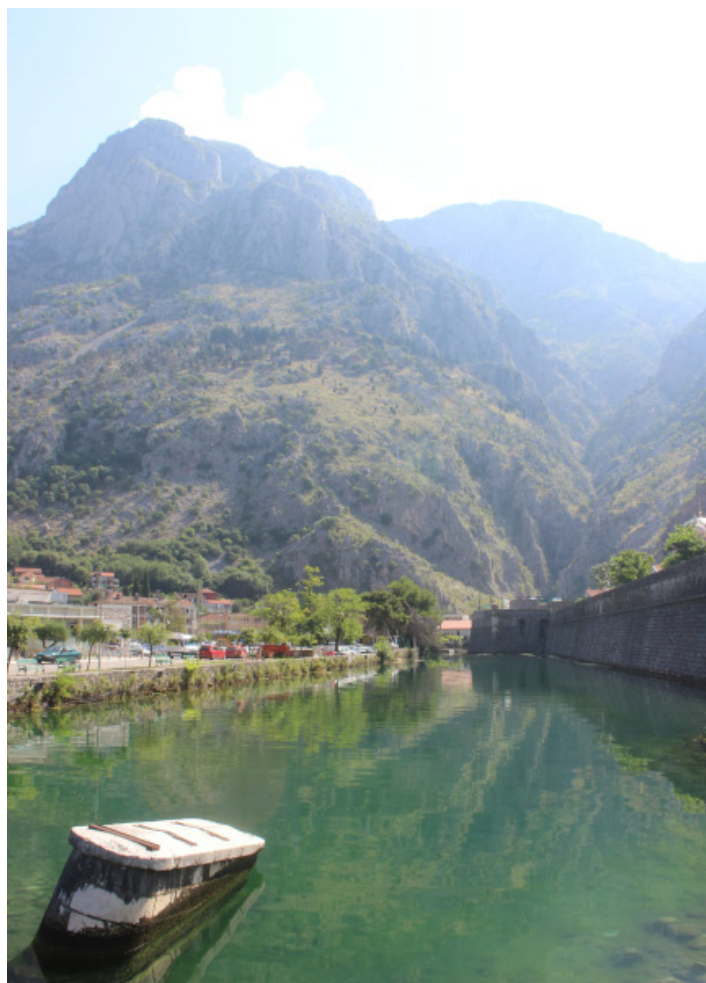

та реалност. Едно от най-духовните места, на които съм бил е манастира Острог, пожелавам на всеки да го посети. Не искахме да си тръгвахме, но други красиви кътчета чакаха да бъдат преоткрити. Бавно заслизахме по криволичещия се път, преминахме долния манастир и продължихме да вървим. Много разпалено обсъждахме нещо, но в момента не се сещам какво точно беше. Така неусетно сме тръгнали по погрешния път. По едно време се поогледахме и не виждахме нищо познато, но решихме да продължим да вървим и да стопираме всяка кола която мине. Минаха няколко пълни автомобила, които свирейки с клаксона ни поздравиха, но не спряха. Така около тридесет минути вървейки на долу и подминавайки ни три коли четвъртата спря дори без да ѝ махаме. Веднага се качихме радостни, че отново се движим. Винаги гледката беше една и съща – за минимално време вкарвахме огромните раници и тогава се шумгувахме ние на задната седалка. Двойката които ни взеха бяха на около 30 г., видимо женени от много време. Почти без думи се разбираха, макар че той доста грубо се държа с жена си. Оказа се, че ние сме тръгнали по стария планински път за Подгорица, а те по-случайност минаваха от там. Бързо стигнахме столицата, с видимо подчинение жената излезе от колата и отиде до магазин в покрайнините на най-големия град в Черна гора. Дойде подаде една вода на „господаря“ си и подаде по една на нас, още преди да кажем каквото и да е мъжа каза – „ВЗИМАЙТЕ“, та не можахме да откажем. Така

продължихме за Цетине, градче по пътя за Будва, където искахме да пристигнем и да започнем отново плажуването. Свалиха ни на самото кръстовище, където пътя се разделя – на дясно за Цетине, а на ляво за Будва. Може да се каже, че бяхме много доволни, че слизаме от тази кола. Кръстовището беше Т-образно, като по средата имаше малко островче, а от ляво малка бензиностанция, явно по-големия поток от пътуващи отиваше към морето. Пътят беше двулентов и при по-голям поток щеше да е трудно стопирането, тъй като няма къде да се спре. Започваше да вали и за това нямаше време да се чудим, просто трябваше да застанем някъде. Така тъкмо като си харесах едно местенце спря кола, слезе сам младеж и застана точно на „моето място“ и вдигна палец. Ние съвсем се стъписахме, но за наш късмет го взеха почти веднага, това обнадежди и нас. Заставахме на същото място и решихме да хапнем нещо докато стопираме. След не повече от 5 мин. в едно и също време започна да вали силен дъжд и спря доста ново Рено, много бързо оставихме раниците в багажника и се качихме в колата. Така започна и доста интересния разговор с приказливия черногорец. Беше много любопитен за нас самите. Когато разбра, че Саша е от Македония запя песента „Македонско девойче“, после погледна към мен въпросително „А ти знаеш ли я“, но преди аз да кажа каквото и да е, македонското девойче, с което бях тръгнал вече ме хвалеше и изтъкваше познанията ми към балканската музика. През това време доста гъста мъгла се спус-

на към нас. След няколко километра започна и доста проливен дъжд. Така подминавайки Будва пристигнахме в Котор около 16:00 часа, слънцето тук огряваше всичко, а водата беше кристално чиста и като огледало отразяваше всичко. Това беше наистина най-красивото място, на което пристигаме до този момент. Котор наистина е уникален. Той е крайбрежен град в югоизточната част на Черна гора. Намира се в най-изолираната част на Которския залив. Населението е около 13 500 човека.

След доста снимки и обилно първо хранене тръгнахме да търсим място, където ще може да прекараме нощта. Толкова много ни впечатли красотата на този град, дори не бяхме видели почти нищо и вече знаехме, че тук ще останем повече от планираното. Попитахме в информационното бюро къде има хостели, което се намира точно преди централния вход на стария град. Така след няколко минути вече бяхме си оставили багажа в най-централната част на стария Котор. Хостела беше много приятен, а за легло платихме по 15 €, което е най-евтиното в тази част на града. Взехме само фотоапарата и веднага започнахме да обикаляме из малките стари улици и да снимахме почти всичко около нас.

Много запазени са сградите, улиците, и всички орнаменти по тях. Градът е един от обектите на световното наследство на ЮНЕСКО, заради старото средиземноморско пристанище и впечатляващата градска стена ограждаща града. Между 1420 и 1797 г. Котор и околностите му са под властта на Венецианската република и затова венецианското влияние е видимо в архитектурата.

Другото много известно нещо, което Котор може да впечатли всеки посетител е многото котки. Града ги е приел като символ и може да се видят всякакъв вид котки.

Едно от най-впечатляващите неща в Котор е самото пристанище. Пълно е с малки лодки, яхти, круизи и всякакви други видове плавателни съдове.

Така обикаляйки до късно се озовахме в прекрасно заведение с по чаша вино. Беше наистина прекрасен завършек на деня.

Ден 10. (24.07)

Сутринта станах по-рано и обикалях същите улички, които предната вечер бяха пълни с хора, приятни заведения, музиканти зад всеки ъгъл и мирис на медитеранска храна. В 7:00 ч. сутринта обстановката беше съвсем различна. Единствените хора, които се виждаха по улиците бяха разносвачи на плодове и зеленчуци, почти всички имат специални колички, които дърпат из малките улички и зареждат своите кафенета и магазинчета. Обикаляйки по този начин и следвайки различни хора с колички, които си зареждаха своите малки дюкянчета попадах на

места, които нямаше да открия сам, така и видях едно наистина приятно и красиво кафене, в което рано сутринта свиреше на роял мил и усмихнат черногорец.

Не след дълго двамата със Саша вече пиехме кафе и слушахме прекрасната музика.

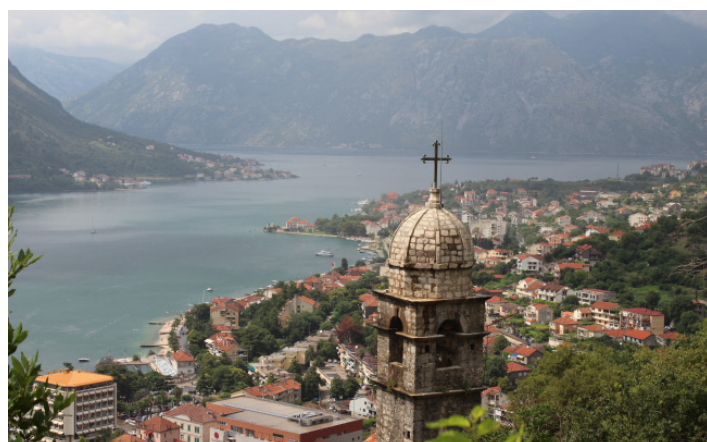
Решихме, че след кафето ще разгледаме това което сме пропуснали предния ден и ще се покатерим до крепостта над града. Искрахме да видим все повече и повече от това прекрасно място. Укреплението на Котор е интегрирана укрепителна система, която е защитавала средновековния град. Съдържа укрепления, кули, порти, бастиони,

От горе се вижда самия град и целия залив. Не спира да те впечатлява историята и красотата, която има това място.

замък и други спомагателни сгради и съоръжения. Всичко това е служило за защита на града през владееенето му от България, Византия, Венеция и Австрия. През 998/999 година Котор е превзет от войските на Самуил и е в състава на Първото българско царство до неговия край. През 14 век Котор е в състава на Душановото царство.

След 16:00 часа вече бяхме слезли в града и решихме да си починем на сянка до пристанището. Взехме си от близкия супермаркет някои неща за ядене, тъй като почти цял ден почти нищо не бяхме яли. Температурата на въздуха беше около 40 градуса почти цял ден, но вече бяхме свикнали. Не може да се сравни с горещината, която изпитвахме в Албания.

Продължихме разходките из Котор, а по-късно очаквахме Росен и Анастасия. Така влизайки в самия град (новата част) намерихме подходящ hostel за тях, тъй като в Стария град нямаше никъде места.

Срещнахме се, но прекарахме малко време с тях, около час, тъй като бяха пътували от средата на албанските планини и не са се спрели от сутринта. Разказвахме си един през друг какво сме преживявали за това време. Около 1:30 след полунощ се прибрахме в хостела и заспахме.

Ден 11. (25.07)

Сутринта трябваше да си оправим багажа и да тръгнем към Дубровник, плана беше ясен и изглеждаше супер лесно. До сега винаги сме се предвижвали без проблем където и да е крайната ни точка.

Трябва да спомена и самия хостел - Centrum Hostel, намираще до църквата Св. Никола в стария град. Стаите бяха

много удобни и приятни. Там срещнахме туристи от цял свят (Америка, Естония, Унгария, Турция, Германия, Китай и др.), с някои от тях разменихме информация за различни хостели на Балканите и места, които задължително всеки трябва да посети.

Гледката от самия хостел е уникална. Наистина невероятно ми изглеждат сега снимките, мястото където се намирахме си заслужава да се върна пак и то не един път.

Вече с раниците на гърба минахме покрай любимите ни улички, през главната порта и потеглихме към края на града, където трябваше да стопираме.

Излязохме от Котор, като ни трябваше вероятно около час вървене, оказа се че града въобще не е толкова малък, колкото изглежда. Намерихме сянка и започнахме да стопираме. След по-малко от 20 мин. спря стар камион, който направи задръстване докато се качим. Закара ни буквално в нищото. Беше тръгнал да товари паднали дървета от пътя и като стигна своята дестинация ние просто слязохме и започнахме да стопираме на ново. Мястото беше наистина в нищото. Малък двулентов път без населени места наблизо. Доста време ни трябваше докато спря някаква кола, която ни закара до най-близкото село – Рисан. Ние сами се придвижихме до края на това доста скучно селце. Отново чакахме повече от 30 мин. на отбивката, водата ни свърши, а не можеше да си мислим за храна, не можеше да спираме дори и за малко, а и времето доста напредваше. Две жени ни качиха на около 35-40 г., като през цялото време една от тях разказваше своите стопаджийски преживявания. Спряха ни на място, където ферибота акостира и доста голям поток от автомобили излизаше от кораба. Помислихме си, че това е доста добра възможност за нас. За съжаление пропуснахме всички коли и трябваше да поседим отново над 30-40 мин. Около 13:00 спря голям стар жълт бус, веднага се качихме и потеглихме напред – дори не знаехме къде точно трябва да отидем. Разговоряхме си с шофьора (видима възраст 55 г.) за Дубровник. Той в момента бил безработен, но работил дълги години като певец по цялото крайбрежие на Черна

Гора и Хърватска. Спря ни на бензиностанция в Херцег Нови, това е последното населено място на северното крайбрежие в Черна Гора. Вече бяхме сигурни, че ще стигнем бързо до Дубровник. Часа беше едва 14:00 и всичко ни се виждаше толкова реалистично и близо. Вървахме няколко километра докато намерим подходящо място за стопиране. Пътя беше двулентов като от едната страна имаше поляна, големи дворове с овце и много малко дървета, под които да се скрием от изгарящото слънце. Прекарахме много време на това място, вероятно повече от час. Да се седи на горещото слънце и да те подминават толкова време стотици автомобили е наистина много тежко. За първи път чакахме повече от час на едно място. Преместихме се още няколко километра напред, водата ни свърши и вече бяхме наистина отчаяни.

Никой не спираше, а горещината ставаше все по-непоносима. Вече се бяхме отказали и се връщаме към най-близката бензиностанция. Там спряхме да се охладим с нещо студено. За първи път от няколко часа седнахме някъде, толкова добре се почувствахме на сянка с нещо студено в ръка.

По-късно решихме, че най-добре да се връщаме. Не знаехме къде точно ще се озовем, но трябваше да имаме вече цел, а тя беше да се махнем от Херцег Нови и евентуално да потеглим към Никшич. Около 18:00 вече бяхме на място което не беше най-удобното за стопиране, но на нас не ни пукаше особено. И сякаш напук на целия ден веднага ни спря една кола. Шофьора бързаше да ни се скара, че не е било много удобно тук да се стопира и, че никой няма да ни спре за това той решил да ни вземе. Беше сърбин, който работи в района. Разказа ни неговите истории за стопиране преди повече от 20 г. Как не го качили на автобуса защото имал дълга коса, но пък той пътувал на автостоп и дори по-бързо се предвижвал от организирания транспорт. Спря ни в Зеленика, едно много малко градче в крайбрежието на Черна гора, много близо до Херцег Нови и границата. Като влизахме в града видях табела на къмпинг и решихме да го проверим. Бяхме сигурни, че тук ще пренощуваме, въпрос на време беше да намерим и къде точно. Къмпинга приличаше на затворен градски парк като повечето сянка правеха високите палми и някои големи дървета. Тервата беше перфектна за под на палатката – плътна и зелена. Много ни хареса мястото, може би най-хубавия и приятен къмпинг, който бях виждал. Имаше може би още няколко човека в целия парк/къмпинг. Цената също ни устройваше 8€ на палатка. Опънахме палатката и излязохме да се разходим покрай брега. Вечеряхме нещо което бяхме взели от близкото магазинче и

до късно седяхме на пейка под голяма палма точно до адриатическото море.

Ден 12. (26.07)

Сутринта станяхме рано и започнахме да правим планове къде точно искаме да прекараме следващата си нощ.

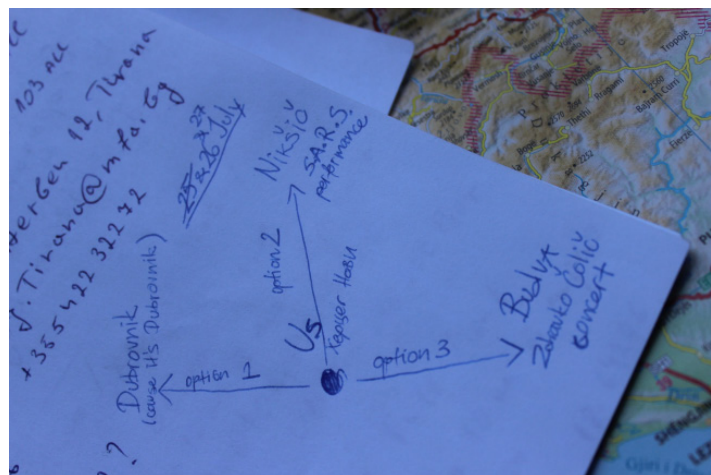

Имахме три възможности: 1) Да се върнем към Херцег Нови и да хванем автобус за Дубровник или да пробваме пак автостоп; 2) да тръгнем към Никшич, където в момента имаше фестивал и групи като S.A.R.S. щяха да свирят; 3) Будва, град който е може би и най-известния за почивка в цяла Черна гора, а и имаше концерт на Здравко Чолич

Оправихме си багажа и се сбoguвахме с прекрасната сянка в къмпинга. Закусихме добре под голяма палма до плажа и тръгнахме към края на градчето. Стопирани сме може би 15 мин, но прекалено бързо си спомнихме за вчерашния провал и решихме да се върнем малко назад и да проверим за автобус. Още след 10:00 ч. вече беше непоносимо горещо. Целия залив е пълен с малки селца и градчета, които имат почти локален транспорт, който ги свързва. Няколко евро ни струваше да отскочим директно до Котор – този наш обичан град. Малкият автобус спря пред портата на стария град, където беше и информационния център. Попитахме дали има къмпинг на близо и те ни упътвиха към Столив. Място, което никога не бяхме чували преди. Имаше си градски рейс до там и за по 2 € бяхме там доста бързо.

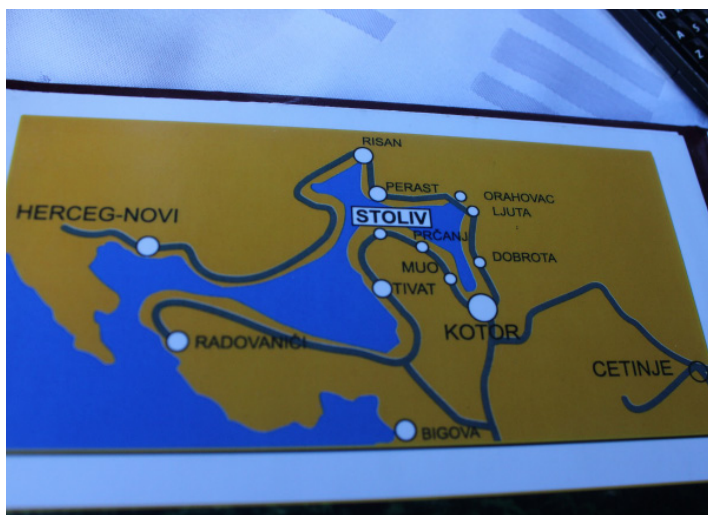
Къмпинг намерихме в двора на една къща, където вече имаше паркиран кампер. Възрастна жена ни каза да си опънем палатката там, където на нас ни хареса и ние така и направихме. Морето беше точно пред нас, само главната улица ни разделяше, който беше

доста тесен за главен, но пък свързващ всички населени места в тази част на залива.

Тръгнахме да се разхождаме и да намерим нещо интересно. Всички къщи бяха по крайбрежната линия, като почти нямаше две пострройки една зад друга. Всичко се побираше на една главна улица.

Седнахме в едно дървено заведение точно до водата. Цените бяха по-близо до българските отколкото до тези в Котор, с това и обслужването, бяхме си на Черноморието, а не на Адриатическото море.

До късно седяхме и си говорихме, а за фон ни беше приятна музика и спокойното шумолене на водата.

Ден 13. (27.07)

Събудихме се около 10:00, закусихме пресни зеленчуци от магазина, който беше в съседната къща до нас. Всичко беше толкова прясно и вкусно. В Черна гора все още се продават в магазините зеленчуци, които са отглеждани в градините на село. Мислехме да отидем на плаж и да плуваме, но започна да става студено и вятъра се увеличаваше. В сякаш от нищото се промени гледката пред нас.

Палатката ни беше еднослойна и няма как да спре какъвто и да е дъжд и трябва да взема мерки, за да не станем част от водния пейзаж.

През това време дойдоха младо семейство с две деца. Много мили хора

от Белгия, предложиха да си скрием багажа при тях, тъй като те имаха огромен плащ над палатката им, който пазеше голяма площ от дъжда.

Около 13:00 вече беше мрачно и вале-

ше дъжд. Голям дъждобран и над 10 чувала покриваха палатката с надеждата да я запазят суха. Голям порой се изсипа цял ден и продължи цяла нощта. Гръмотевиците не спряха до около 4:00 ч. сутринта, а дъжда чак след

5:00 ч. спря заедно с вятъра. Никога не съм преживявал по-голяма буря. Чухме, че на места имало щети, а от вятъра имало пострадали къщи и дървета.

Около 5:50 ч. направих няколко снимки на това което се виждаше от палатката.

Седяхме будни почти цяла вечер, но пък бяхме сухи, цял ден и цяла нощ прекарахме в малката палатка. Наистина интересно преживяване беше този ден (и нощ), трудно ще го забравя.

Допълненията към палатката, които бях направил да запазя палатката наистина проработиха. Белгийците сутринта побързаха да ни видят дали сме живи. Не повярваха как чували върху евтина еднослойна палатка може да се справят с подобна буря.

Ден 14. (28.07)

Бързахме да си оправим багажа и да хванем автобуса до Котор, откъдето след не повече от 15-20 мин. вече пътувахме с Лада Нива. Този път нашият нов приятел шофьор беше наистина много странен. Вероятно беше ползвал не много преди да се качим нещо, което го караше да е свръх активен. Караше наистина като луд и винаги крещеше през прозореца. Отиваше до Будва, откъдето е и родом и си живее. Спирахме сигурно 5-6 пъти на различни места където продаваха глинени съдове, за да си търси нова саксия за своята маслинка. Разказваше ни как за малко не е влязъл в затвора за побой, но се е измъкнал и сега цяло лято ще празнува с приятели. Закара ни до перфектната отбивка в края на Будва по посока Подгорица.

Явно късмета ни се върна и отново за по-малко от 15 мин. вече пътувахме в мини камион за Подгорица. И с този шофьор имахме весели моменти, особено като не можахме да се разберем къде се намира един хотел в София, където той преди много години бил отседнал.

Спря ни точно на пътя където трябваше да стопираме от Подгорица към Никшич, въпреки че вече познавахме тази част на Черна гора това ни спести много време. Започнахме да стопираме на същото място, където бяхме няколко дни по-рано, но този път не бяхме за Острог, а за Никшич. Спря ни нова кола, като шофьора беше добре облечен човек на средна възраст. Не разговаряхме много, но беше мно-

го мил и не проявяваше излишно любопитство. Когато влизахме в Никшич валеше дъжд и след като му казахме, че нямаме представа къде ще прекараме нощта той леко се притесни за нас. Обади се на познат да го пита дали има hosteli в града. След инструкциите, които получи по телефона ни спря пред къща за гости тип хотел и си тръгна. Ние няколко пъти чукахме по всички врати, но бяха заключени. Решихме да влезем в кафене, където имаше интернет и да проверим къде е hostela в Никшич. Аз си бях записал името и улицата, но нямаше как да знам къде точно се намира, а и валеше дъжд и не можеше да се лутаме много. След като пихме нещо горещо и вече се ориентирахме къде би трябвало да е hostela тръгнахме, а и дъжда беше спрял.

Около 19:00 ч. доволни бяхме вече в hostela. Представляваше къща на един етаж с няколко стаи и общо помещение – хола и кухнята на самата къща.

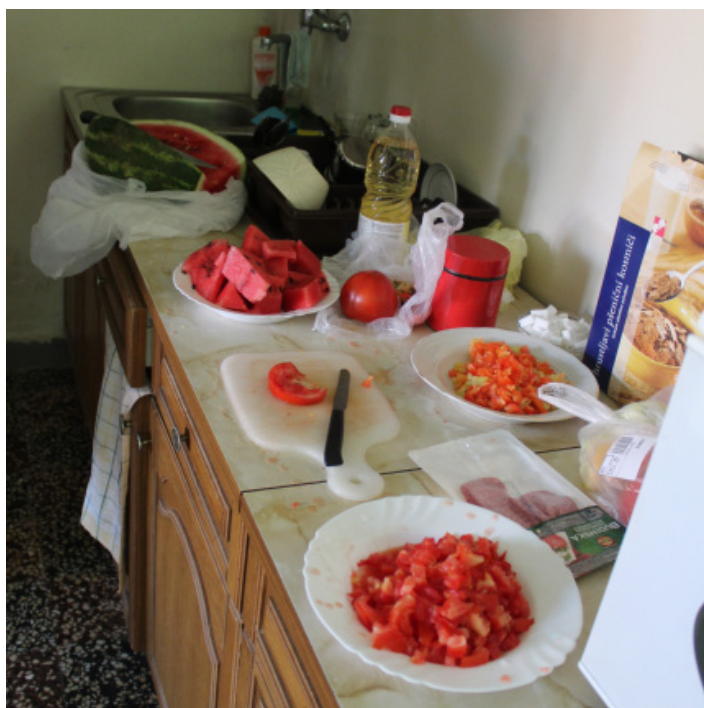
Останахме там, като единствено отидохме до най-близкия магазин да си вземем някои пресни зеленчуци и плодове за вечеря (и нещо сладко).

Бяхме спокойни и доволни от пътуването и местата, които посетихме. Имайки предвид бурята, която преживяхме много се радвахме, че имаме истински покрив над главите си.

Ден 15. (29.07)

Сутринта станах по-рано и реших да сготвя нещо в кухнята, която ни предоставяше къщата (хостела). Поразходих се в квартала и намерих голям супермаркет, откъдето взех доста добро качество продукти. Времето беше наистина много различно от предишния ден, облаците големи, бели и пухкави на фон от светло синьо. Никакъв помен от дъжд и лошо време. Като се прибрах Саша си пишеше в тетрадката за събитията последните няколко дни, а аз започнах да приготвям миш-маш.

След това решихме да са запознаем отблизо с Никшич, тъй като тогава нищо не знаехме за втория по големина град

в Черна гора. Никшич (на сръбски: Никшић или Nikšić) град в западната част на Черна гора. Населението на града наброява 58 212 жители (2003). Още през 4 век на мястото на днешния Никшич възниква римска военна крепост Анагастум. През идните столетия многократно е разрушаван, обновяван и доизграждан. По време на Средновековието градът носи името Оногоц и е център на жупа. С нашествието на османците Никшич се превръща във важно укрепено селище. По време на османската власт градът и областта са в състава на т.нар. Стара Херцеговина. Без да гледаме никаква карта или да питаме някой просто тръгнахме из улиците на града.

Центъра е една главна улица с доста заведения и магазини. Ние седнахме в едно приятно кафене, в което пускаха италианска музика. В Черна гора добре се виждавлианияето което са имали през средновековието. Запазили са си много балканското, но има нещо италианско, което най-силно се вижда по крайбрежието.

Никшич от горе.

След дълга обиколка решихме да се приберем в хостела, където да си починем преди да потеглим към следващата голяма дестинация – Сараево в Босна и Херцеговина. На връщане минахме през типичните за тази част на Балканите Roštilj-ници, което е познатата Сръбска скара.

Обиколката продължихме към малък парк, който води към голяма църква с часовникова кула и голяма статуя на Богородица с младенеца.

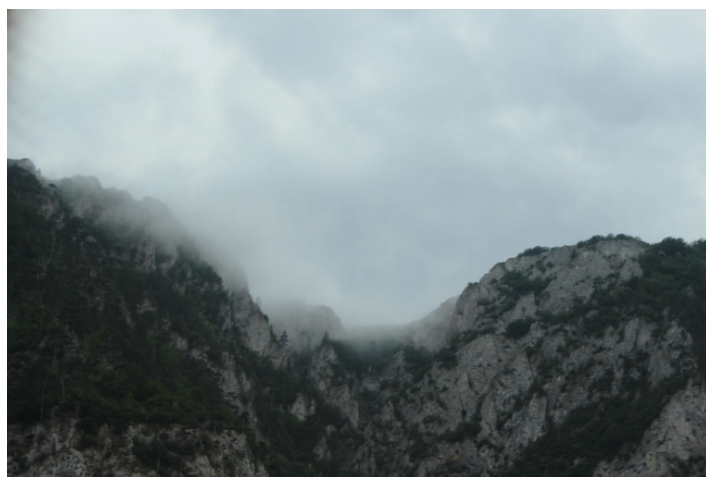
Влязохме вътре, поседяхме малко и продължихме нагоре. Минахме покрай гробищата на града по път, който беше доста стар и се изкачваше към най-високата точка на планината.

Прекарахме вечерта спокойно в хостела.

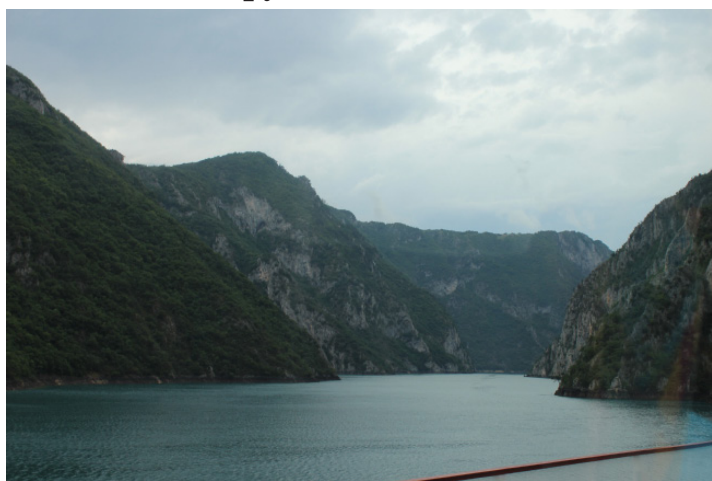
Ден 16. (29.07)

Рано сутринта станахме, приготвихме багажа и излязохме. Имахме среща с Росен и Анастасия, които също бяха вече в Никшич. Решихме заедно да

потеглим от тук към Сараево, тъй като буря се задаваше и времето щеше да става все по-зле и по-зле. Проверихме на автогарата какво е разписанието и за наш късмет имахме 30 мин. преди автобуса да потегли за Босна и Херцеговина. Взехме си билети изчакахме малко тъй като автобуса трябваше да дойде от Подгорица, да се качат всички, които са за Сараево и да потегли. Дори не си помислихме да стопираме в това време. Тъмните облаци и силния студен вятър доста бързо щяха да ни откажат и да бяхме тръгнали. Също така пътя е двулентов, като освен на самия път няма къде да се ходи. От едната страна е висока скала, а от другата мантинела, която пречи всеки на пътя да падне в бездънната пропаст. Возейки се спокойно на последните седалки в рейса се насладихме на последните мигове от Черна гора. Красиви планински пейзажи се редуваха един след друг.

Очаквайте следващата трета част преживяванията ни в Босна и Херцеговина. Как се разделяхме и събрахме с Росен и Анастасия почти всеки ден. Интересните места, които видяхме, влака към Мостар, известният мост и още много истории на добри хора взимащи стопаджии.

Така си казахме довиждане с Черна гора. Една прекрасна държава с уникална природа и приятни хора. Задължително ще се върнем.

Българската Наука в действие!

Българската наука е тук!

<http://action.nauka.bg/>

Сборник с научните институции в България се
издава по проект BG13/A1.2/373/R2

www.nauka.bg